

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.178/2011/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság , **2012. évi október hó 11. napján** tartott tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt **I.r. és társai** ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 2011. január 21. napján kelt 24.B.13/2007/211. számú ítéletét I.r., II.r, III.r., IV.r., V.r. és VII.r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja.**

I.r. és II.r. vádlottak forgalmazási típusú cselekményeit kísérletnek;
III.r. és VII.r. vádlott forgalmazási típusú cselekményét a Btk. 282/A § (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntette előkészületének;
IV.r. és V.r. vádlottak cselekményét a Btk. 282/A § (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntettének minősíti.

I.r. vádlott főbüntetését 2 (kettő) év 6 (hat) hónapi börtönbüntetésre;
II.r. vádlott főbüntetését 2 (kettő) évi börtönbüntetésre;
III.r. vádlott főbüntetését 2 (kettő) évi börtönbüntetésre;
IV.r. és V.r. vádlott főbüntetését egyaránt 1 (egy) 6 (hat) hónapi börtönbüntetésre;
VII.r. vádlott főbüntetését 1 (egy) évi börtönbüntetésre **enyhíti.**

A elsőfokú bíróság Bny.36/2007. szám alatti bűnjelekre vonatkozó elkobzó rendelkezését akként változtatja meg, hogy ezen tárgyak lefoglalását megszünteti, az 1-4./ tétel alatt szereplő tárgyakat V.r., az 5./ tétel alatti SIM kártyát vádlottnak rendeli kiadni.

A letéti csoport által kezelt bűnjelpenz elkobzását akként változtatja meg, hogy a megjelölt összegre vagyonelkobzást rendel el.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnügyi költség viselésére kötelező rendelkezését hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot a Be. 578. §-a szerinti különleges eljárás lefolytatására utasítja.

III.r. vádlott édesanyja neve helyesen yx, VII.r. vádlott édesanyja neve helyesen zy. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I.r., II.r, III.r., IV.r., V.r. és VII.r. vádlottakkal szemben **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Pest Megyei Bíróság a 2011. évi január hó 21. napján kihirdetett 24.B.13/2007/211. számú ítéletével:

I.r. és VII.r. vádlottat kábítószerrel visszaélés bűntettében (Btk. 282/A § (1) bek., (3) bek.), valamint kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282. § (1) bek., (5) bek. a/ pont);

II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottakat kábítószerrel visszaélés bűntettében (Btk. 282/A § (1) bek., (3) bek.);

VI.r. vádlottat kábítószerrel visszaélés bűntettében (Btk. 282. § (1) bek.) mondta ki bűnösnek.

Ezért I.r. vádlottat - halmazati büntetésül - négy évi fegyházra és négy évi közügyektől eltiltásra, II.r. vádlottat három évi fegyházra és három évi közügyektől eltiltásra, III.r. vádlottat öt évi fegyházra és öt évi közügyektől eltiltásra, IV.r. vádlottat három év hat hónapi fegyházra és négy évi közügyektől eltiltásra, V.r. vádlottat három évi fegyházra és három évi közügyektől eltiltásra, VI.r. vádlottat 200.000 forint végösszegű pénzbüntetésre, míg VII.r. vádlottat - halmazati büntetésül - három évi fegyházra és három évi közügyektől eltiltásra ítélte.

I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. és VII.r. vádlottaknál a szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett a bűnjelként lefoglalt tárgyak és letétként kezelt pénzösszeg elkobzásáról, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az eljáró ügyész I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. és VII.r. vádlottak terhére fellebbezést jelentett be a velük szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítása érdekében.

Az elsőfokú ügydöntő határozattal szemben fellebbezést jelentett be I.r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért, II.r. vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentésért, III.r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért, IV.r. vádlott és védője felmentésért és hatályon kívül helyezés végett V.r. vádlott és védője felmentésért, az ítélet megalapozatlansága miatti hatályon kívül helyezéséért, VII.r. vádlott és védője a perorvoslat okának és céljának megjelölése nélkül.

VI.r. vádlottat érintően az elsőfokú határozat jogerőre emelkedett.

A bejelentett ügyészi fellebbezést a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 153/2070/10. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen valamennyi vádlott vonatkozásában fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása során maradéktalanul betartotta a perrendi szabályokat. Az ítélezése alapjául szolgáló tényállást megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg és részletesen megindokolta, hogy a vádlottak tagadásával szemben miért fogadta el hitelt érdemlőnek a rendőri jelentések, lefoglalási és házkutatási jegyzőkönyvek, híváslista-elemzések és a vegyész-szakértő szakvéleményeinek tartalmát. Bizonyítékokat értékelő tevékenysége megfelel az iratok tartalmának és az ésszerű gondolkodás követelményének. A titkos információgyűjtés anyagát illetően is kellő indokát adta, hogy azt miért tartotta törvényesnek, amire tényállást lehet alapítani. A felmentést célzó védelmi fellebbezések a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadják, de a megalapozott tényállásra tekintettel - a tényálláshoz kötöttség folytán - eredményre nem vezethetnek.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményüket is törvényesen minősítette.

A bűnösségi tényezőket hiánytalanul számba vette, de nem értékelte súlyuknak megfelelően, így a I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. és VII.r. vádlottakkal szemben alkalmazott joghátrány nem szolgálja a büntetési célok elérését. Az elsőfokú bíróság egyedül a III.r. vádlottal szemben szabott ki enyhítő szakasz alkalmazása nélkül büntetést, aki ugyan büntetlennek tekintendő, de volt két elítélése és jelenleg is eljárás alatt áll. Az enyhítő rendelkezés alkalmazására a többi vádlott esetében sincs kellő indok. Indítványozta ezen vádlottak fő- és mellékbüntetésének súlyosítását.

Egyebekben - a járulékos kérdésekben törvényes - elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartva a tényállás részleges felderítetlenségére, valamint arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett teljes mértékben eleget. Álláspontja szerint a titkos információgyűjtés keretében beszerzett telefonlehallgatási anyaggal kapcsolatban komoly kételyek merültek fel mind annak törvényességét, mind az elsőfokú bíróság abból levont következtetéseit illetően. Ezek a beszélgetések önmagukban nem tudták alátámasztani a tényállásbeli kábítószer-mennyiséget, ráadásul az elsőfokú eljárásban becsatolt szakvélemény arra enged következtetni, hogy az ügy tárgyát képező anyag abban az időszakban még nem is minősült kábítószernek. A rendőrségi munkatársak által alkalmazott összesítések értelmezhetetlenek, továbbá olyan okiratra, ami nem közvetlen észlelésen alapult és a helyszín ismeretében aggályos ésszerűtlen tényállást alapozni. A szakvélemény mennyiségi megállapításait is vitatta.

A védő elsődlegesen felmentést, másodlagosan a tényállás felderítetlenségben megnyilvánuló megalapozatlansága miatt hatályon kívül helyezést és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Arra az esetre, ha a bűnösség alapjául szolgáló tényállást a másodfokú bíróság felülbírálatra alkalmasnak ítélné, rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe vett és kellő nyomatékkaal értékelt enyhítő körülmények alapján, enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetés törvénysértően enyhének nem tekinthető, ezért az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezés nem foghat helyt.

Ugyanakkor az elsőfokú ítélet meghozatala óta az I.r. vádlott rendezett körülmények között él, családapaként munkával gondoskodik hozzátartozóiról, s magatartása szabadulása óta semmilyen kifogás alá nem esett, más eljárás ellene nem indult. Az első fokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett időmúlásra is tekintettel olyan tartamú büntetés kiszabását kérte, amely lehetővé teszi, hogy a vádlottnak ne kelljen ismét börtönbe vonulnia.

II.r. vádlott védője ugyancsak alternatív indítványt tett, elsősorban az ítélet megalapozatlansága (a tényállás felderítetlensége, illetve az indokolási kötelezettség elmulasztása) miatt a Be. 373. § (1) bekezdés III/a) pontja és a 375.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezésre és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására. Ekörben az elsőfokú eljárásban elkövetett eljárási szabálysértésre is hivatkozott.

A tényállás 4./ pontjával kapcsolatban kételyt fogalmazott meg a rendőri jelentés hitelességével kapcsolatban, hogy az okiratban rögzítettek megfelelnek-e a tényleges történéseknek. A II.r. vádlott vonatkozásában a jelentésben a rendőrség azt rögzítette, hogy az I.r. és II. r vádlottak átvettek egy-egy csomagot, majd azokat a jármű hátsó utasterében helyezték el. Mivel azonban sem a csekély súlyú csomag átvételéhez, elhelyezéséhez, sem a pénz átadásához, felcsavarásához nincs szükség két személyre, - a II.r. vádlottra nézve tényleges magatartást sem a vádirat, sem a tényállás nem rögzít, nem különíti el, hogy az egyes vádlottak mit tettek valójában. Azt viszont tartalmazza a tényállás, hogy a kábítószer az I.r. vádlott kívánta értékesíteni a III.r. vádlottnak. Ezek miatt a II.r. vádlott elkövetői minősége megkérdőjelezhető, mivel sem részesi, sem tettesi magatartást nem fejtett ki. A II.r. vádlott konkrét cselekvőségére nézve nem került megállapításra tényállás, ráadásul a tényállás alapjául szolgáló rendőri jelentéssel összefüggésben számos ellentmondás mutatható ki. Nem hallgatta ki az elsőfokú bíróság azt a rendőrtanút, akinek közvetlen információja lehetett a történetekről. A védelem tisztában van vele, hogy volt olyan személy, aki figyelte az eseményeket, azonban ennek anyaga titkosított. Az elsőfokú bíróság a bűncselekmény kiemelkedő büntetési tétele miatt sem mellőzhette volna a titokgazda megkeresését és a megfigyelő személy kihallgatását vagy legalább a másodlagos rendőri jelentés beszerzését.

A jelentésben foglaltak számos kérdést vetnek fel. Összel, késő este nagyon nehéz pontosan észlelni, hogy egy járműből egy vagy két személy száll-e ki, melyikük és hogyan vesz át egy kisméretű csomagot. E tekintetben az elsőfokú bíróság nem teljesítette indokolási kötelezettségét, mert azzal fogadta el a jelentésben foglaltakat, hogy megegyezett a rendőrök tanúvallomásával. A rendőrök tárgyalási kihallgatásuk előtt annak érdekében, hogy emlékezetükbe idézzék a történeteket, elolvassák a jelentést. A rendőri jelentést aláíró két rendőrtanú vallomása teljesen egybeesik a jelentéssel, de nem zárható ki, hogy ez csak a tárgyalásra való felkészülésüknek köszönhető. Ennek alapján azonban nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy minden ténylegesen így történt. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási kísérletre irányuló bizonyítási indítványokat speciális eszközök hiányára hivatkozással utasította el. Éjjellátó készülék alkalmazásával be lehetett volna bizonyítani, hogy történhetett-e minden olyan módon, ahogyan a jelentésben szerepel.

Az elsőfokú bíróság nem tért ki arra az ellentmondásra, hogy az utastér hátsó részében elhelyezett csomagok a csomagteréből kerültek elő. Továbbá a pénzüsszeggel kapcsolatban sem adott kellő magyarázatot arra, hogy az egymillió forintos összeg aznapi felvételéről szóló igazolás ellenére miért vetette el azt a vádlotti védekezést, hogy a lefoglalt pénz nem bűncselekményből származik, s a pénz tárolásának módjából nem lehet kábítószerrel összefüggő bűncselekmény elkövetésére következtetni.

A tényállás 2./ pontja kapcsán szintén tett eleget az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési és indokolási kötelezettségének sem. Bizonyítékként pusztán a lehallgatás anyaga illetve a rendőri jelentés áll rendelkezésre. Különbőféle dolgokról (pontyról, szépségápolási cikkekről) folytatott beszélgetésnek a rendőrség értelmezése szerinti tartalma nem tekinthető olyan bizonyítéknak, amelyből kétséget kizáró tényállást lehetne megállapítani. Megalapozott bizonyíték hiányában nem állapítható meg, hogy kábítószer értékesítése folyt, s emiatt nem vonható le következtetés a II.r. vádlott büntetőjog felelősségeit illetően sem.

A védelem kifogásolta, hogy a lefoglalt kábítószer tényleges hatóanyag-tartalmával kapcsolatban keletkezett vegyészszakértői vélemények közti eltéréseket az elsőfokú bíróság - a Be. 99.§-ában írtakkal, valamint a BH.2005/385. és 2005/704 eseti döntésben foglaltakkal szemben, - maga döntötte el, ahelyett, hogy a különös szakértelmet igénylő kérdésben új szakértőt vont volna be. Egyébként a lefoglalás után mintegy két és fél hónappal végzett vizsgálat adataiból nem lehet kétséget kizáróan következtetni a lefoglaláskori tényleges hatóanyag-tartalomra.

A védő másodsorban - ha a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet felülbírálatra alkalmasnak ítélné, - a Btk. 29. §-ának az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett változására hívta fel a figyelmet, azzal, hogy jelenleg hatályos szabály szerint a delta-9-THC együttes hatóanyag-tartalom 6 grammig csupán csekély mennyiséget alapol meg, ebből adódóan a jelentős mennyiség alsó határa 120 grammra emelkedett.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 2. §-a szerint az elbíráláskori törvényt visszaható hatállyal alkalmazva, a II.r. vádlott terhére rótt jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetést minősítse enyhébben, a kerekedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés alapeseteként.

Az enyhébb minősítésen túl a büntetés kiszabása körében a II.r. vádlott javára kell értékelni megváltozott személyi körülményeit: időközben élettársi kapcsolatot létesített, két gyermek eltartásáról gondoskodik és egy kft ügyvezetőjeként dolgozik. Nyomatékos enyhítő körülményként utalt a védő a rendkívüli időmúlásra, a büntetlen előéletre, továbbá arra, hogy újabb eljárás nem indult a terhelt ellen.

Elsődlegesen megalapozatlanság miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodsorban a II.r. vádlott cselekménye minősítésének megváltoztatását, a Btk. 282/A § (1) bekezdése szerint bűncselekmény miatt, enyhébb végrehajtási fokozat meghatározásával olyan büntetés kiszabását indítványozta, amely az előzetes fogvatartásban töltött 23 hónaphoz képest nem eredményez további szabadságelvonást.

III.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését fenntartotta. Perbeszéde írásban csatolt részletes indokolásában rámutatott, hogy a vádlott a lakásáról lefoglalt

kábítószereket vásárolhatta olyan időben, amikor az mCPP még nem minősült kábítószernek, miként ez az ellene folyó másik ügyben felmentéséhez is vezetett. Álláspontja szerint a vádlottal szemben - még ha a lehallgatott telefonbeszélgetések törvényesen kerültek is rögzítésre, - azok rendőri jelentésbe foglalt elemzésén túl nincs olyan bizonyíték, amely kétséget kizáróan alátámasztaná bűncselekmény elkövetését. Az egyes telefonbeszélgetésekből egyértelmű adatok nem nyerhetők arra nézve, hogy ki, kitől, milyen mennyiségben és pontosan milyen anyagot vásárolt, a vételárként felmerült összegek változása életszerűtlen, s nem állapítható meg, hogy az átadás ténylegesen megtörtént-e. Kifogásolta a hatóanyag-tartalom tekintetében adott ítéleti indokolást, amely a bizonytalanságot a terhelt terhére értékelte. Amennyiben a másodfokú bíróság szerint bebizonyosodott, hogy a vádlottak között kábítószer cserélt gazdát, mivel annak fajtája és hatóanyaga sem határozható meg, a terhelt bűnössége - a Be. 4.§ (2) bekezdésére figyelemmel - legfeljebb a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés privilegizált esetében állapítható meg. A III.r. vádlott életvezetése megváltozott, munkahellyel és jövedelemmel rendelkezik, kiskorú gyermeket tart el. Pszichés problémákkal jelenleg is kezelés alatt áll és az ellene folyó másik ügyben enyhe fokú korlátozottságot állapított meg nála.

A védő elsődleges indítványa volt, hogy a másodfokú bíróság res iudicata miatt szüntesse meg az eljárást, másodlagosan a bebizonyítottság hiányábani felmentést, harmadsorban pedig csekély mennyiségre kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés vétsége miatt jelentős mértékben csökkentett és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte.

A IV.r. vádlott védője ugyancsak elsősorban az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésre látott indokot, annak megalapozatlansága miatt, mivel az elsőfokú bíróság nem döntött a védelem bizonyítási indítványáról és az általa megállapított tények csak a rendőri jelentésből ismertek.

A vádlottról afterpartyn készült felvétel, továbbá, hogy gépkocsijában a kábítószer-kereső kutya jelzett, arra utaló adatok, hogy a IV.r. vádlott kábítószer-fogyasztó, ennek ellenére elmeszakértő nem vizsgálta, hogy fennáll-e nála kábítószer-függőség. Az ítéleti tényállásban írt 1.140.000 forint átadása iratellenes, ez ugyanis sem a vádiratban, sem a rendőri jelentésben nem szerepel.

Amennyiben a másodfokú bíróság szerint nincs szükség hatályon kívül helyezésre, elsődlegesen a IV.r. vádlott felmentését indítványozta, mivel a bűnösség megállapítása kizárólag rendőri jelentésen alapszik, amellyel kapcsolatban számos aggály merült fel. Nincs szó kétséget kizáró bizonyítékról, mivel nem lehet tudni, hogy a titkos adatszerzés folyamán milyen technikai eszközzel rögzítették az eseménysort. Másodlagosan az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést is fenntartotta, ennek keretében figyelemmel arra, hogy a bíróság teljesen okszerűtlenül értékelte a vegyész szakértői véleményeket, amelyekből a lefoglaláskori hatóanyag-tartalom pontosan nem állapítható meg, helytelen a jelentős mennyiségre levont következtetés, mivel ilyen minősítés nem róható a vádlott terhére. Ezért a minősítés megváltoztatása mellett a büntetés enyhítését kérte, azzal, hogy álláspontja szerint sérült a belső arányosság, amikor azonos

tényállás és bűnösségi tényezők mellett a IV.r. vádlott az V.r. vádlottnál súlyosabb büntetés kapott.

Az V.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést elsősorban felmentés érdekében, másodsorban hatályon kívül helyezésért tartotta fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kapcsolatban kifogásolta, hogy az elmeszakértői szakvélemény beszerzését célzó bizonyítási indítványának elutasítása kellő indokolás nélkül történt. Álláspontja szerint mivel védenca a kihallgatásakor kábítószer fogyasztását elismerte, nem lett volna mellőzhető esetleges függőségére nézve szakértő bevonása. Ez a hiba a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető lett volna, azonban az indítványnak a másodfokú bíróság sem adott helyt, ez pedig hatályon kívül helyezésre ad okot a Be. 373. § (1) bekezdés III/a) pontja alapján.

Felhívta a figyelmet egy konkrét telefonbeszélgetésre, amely azt igazolja, hogy hogy 19.49 perckor már az I.r. vádlottnál volt az az anyag, amit később a nyomozóhatóság lefoglalt, védenca viszont csak 10 perccel később találkozott a vádlott-társaival, így a lefoglalásra került anyag nem tőle származott. Ezzel a körülménnyel az elsőfokú bíróság nem foglalkozott, pedig a vádlott felmentését eredményezheti. Azt is kifogásolta, hogy a cellapozíciók beszerzésére, illetve igazságügyi informatikai szakértőt kirendelésére irányuló indítványuknak sem adott helyt a bíróság. Ez pedig azért fontos, mert ebből lehetne kétséget kizáróan bizonyítani a vádlottak találkozását. Egyed Sándor a vallomása felborította az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást. A fentiekből következően a tényállás felderítetlen maradt, amit csak hatályon kívül helyezéssel lehet orvosolni.

Az elsőfokú bíróságnak a vegyészszakértői véleményekkel kapcsolatos értékelése iratellenes történeti tényálláshoz vezetett, továbbá a logika szabályának sem felel meg, hiszen az elsőfokú bíróság megállapításai ellentétesek a szakértő megállapításával, és ennek az elsőfokú bíróság nem adta a magyarázatát. Ezzel a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét eredményezte.

A védő álláspontja szerint az a körülmény, hogy az elmeszakértői vizsgálat lefolytatása elmaradt, nem értékelhető a terhelt hátrányára, következésképpen a bíróságnak vádlottat kábítószer-függőnek tekintve kell kedvezőbb tényállást megállapítania. Bizonyítottság hiányában a privilegizált eset megállapítását kérte.

A VII.r. vádlott védője fellebbezését elsősorban megalapozatlanság okán hatályon kívül helyezésért, másodsorban a kereskedéssel elkövetett kábítószer visszaélés büntettének vádja alóli felmentésért, valamint a VII.r. vádlottal szemben vétség miatt kiszabandó büntetés enyhítésért, az előzetes fogvatartásban töltött idő figyelembe vételével olyan büntetés kiszabásáért tartotta fenn, amely további szabadságelvonással nem jár.

Az elsőfokú bíróság a VII.r. vádlott vonatkozásában indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Egyértelműen állást foglalt abban, hogy fő bizonyítéknak a titkos információgyűjtés keretében beszerzett hanganyagot tekinti, amelyet alkalmasnak ítélte a vádirati tényállás teljes körű bizonyítására. A VII. r. vádlott esetében, akitől nem

foglaltak le semmit, konkrétan nem részletezi, hogy milyen beszélgetések kapcsolhatók hozzá, vagy mik azok az egyéb bizonyítékok, amiket figyelembe vett.

A VII.r. vádlott a kereskedéssel kapcsolatban elismerte, hogy beszerzett és tovább adott tablettákat, amelyek hatóanyaga azonban nem az ecstasy tablettákban lévő amfetamin, hanem az akkor a tiltólistán még nem szereplő mCPP volt. Az elsőfokú bíróság érvelésével szemben semmi olyan bizonyíték nincs, ami cáfolná a vádlott állítását. Vitatta a védő, hogy a lehallgatást végző személy értelmezése a beszélgetésben elhangzottak („cipő”, „karika”, „felni”, „felnicicó”) tekintetében a kábítószeres szleng autentikus értelmezését jelenthetné. Az ítéletben az is értékelés nélkül maradt, hogy a kihallgatott YY tanú által leírt tabletta a szakértő szerint egyértelműen mCPP tablettára utal.

A védő szerint a bíróság ugyan hangoztatja a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelését, de valójában a mérlegelést elmulasztotta. A megalapozatlanság kiküszöbölésére a hatályon kívül helyezés volna az egyetlen mód. Ha a másodfokú bíróság mégis felülbírálná az ítéletet, a VII. r. vádlott felmentését kérte a kereskedéssel elkövetett kábítószer visszaélés büntettének vádjá alól és a terhére megállapítható vétségért kiszabandó büntetés olyan mérvű enyhítését, hogy az ne járjon további szabadságelvonással.

A vádlottak a nyilvános ülésen nem nyilatkoztak.

A bejelentett védelmi perorvoslatok részben alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett ellentétes irányú fellebbezések alapján felülbírált a Pest Megyei Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. A tárgyaláson kihallgatott személyekkel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek.

A perrendszerű bizonyítási eljárás során az elsőfokú bíróság meghallgatta a vegyészszakértőt, míg további szakvéleményeket és okiratokat felolvasással tett tárgyalás anyagává. A helyszíni szemle tartása, valamint cellainformációk beszerzésére irányuló bizonyítási indítványokat, amelyek szükségtelenül eredményeznék az eljárás elhúzódását, az elsőfokú bíróság megfelelően részletezett indokolással utasította el.

Ugyancsak elutasította V.r. vádlott kábítószer-függőségére nézve elmeorvos-szakértő kirendelésére tett bizonyítási indítványt, ennek indokait azonban az ügydöntő határozatban nem részletezte. Figyelemmel arra, hogy a másodfokú nyilvános ülésen V.r. vádlott védője elmeorvos-szakértő kirendelése iránt bizonyítási indítványát ismét előterjesztve kezdeményezte tárgyalás tartását, az indokolási kötelezettség elmulasztásának következménye nem volt.

A másodfokú eljárásban III.r. vádlott védője a vádlott pánikbetegsége miatt tett indítványt a terhelt orvosszakértői vizsgálatára.

A másodfokú bíróság mindkét bizonyítási indítványt alaptalannak találta.

V.r. vádlott esetében, akinek védője már az eljárás nyomozati szakában, (első ízben 2006. november 2. napján - nyomozati iratok 6. kötet 1517. oldala) szorgalmazta a kábítószer-függőség megállapítása érdekében orvosszakértő bevonását, amely alapjául arra hivatkozott, hogy a terhelt gépkocsijában a kábítószer-kereső kutya kábítószerre utaló jelzést adott, illetve egy rendezvényen a terheltről készült felvételen megítélése szerint kábítószertől befolyásolt állapotban volt.

A nyomozati iratok 6. kötet 1347. oldalán fellelhető jegyzőkönyv szerint a ZZ nevű szolgálati kutya a LL szám alatti garázsban egy fióknál, valamint a XXX forgalmi rendszámú gépkocsi jobb első ülésénél jelzett kábítószergyanús anyagot. Önmagában ebből, illetve egy fényképfelvételen bódultan látható személyről, akinek ezen állapotát kábítószer, alkohol, gyógyszer, vagy akár ezek kombinációja egyaránt előidézheti - nem lehet kábítószer-függőségre következtetni. Kiváltképp arra figyelemmel, hogy fogvatartásba kerülésekor V.r. terhelt kábítószer fogyasztását kifejezetten tagadta (nyomozati iratok 2. kötet 467. oldal), továbbá sem fogdai befogadásakor, sem egy év négy hónapig tartó előzetes fogvatartása idején nem merült fel nála ilyen irányú orvosi ellátás szükségessége.

Ezért a kábítószer-függőségére vonatkozó védői érvelés minden ténybeli alapot nélkülöz, s a vádlottra kedvezőbb minősítést eredményező kábítószer-függőség fennállását semmi sem valószínűsíti. Nyolc év távlatából vizsgálni a vádlott vádesetkori elmeállapotát - kábítószerhez fűződő orvosi dokumentáció hiányában - teljesen értelmetlen.

A III.r. vádlott esetében a védő az eljárás során (84/I. számon) becsatolta a terhelt ellen kábítószerrel visszaélés büntette miatt párhuzamosan folyó büntető eljárásban beszerzett, 2007. november 21-i vizsgálat alapján előterjesztett elmeorvos-szakértői véleményt, miszerint III.r. vádlott sem vizsgálata idején, sem a cselekmény 2005. novemberi elkövetésekor nem szenvedett olyan elmebeteg állapotban, amely korlátozta vagy képtelenné tett volna cselekménye következményeinek felismerésére, illetve a felismerésnek megfelelő cselekvésre, s nála kábítószer-függőségre utaló adatokat vagy tüneteket nem találtak. A szakvéleményt ugyan a bíróság nem tette tárgyalás anyagává és a vádlott elmeállapotát illetően nem rögzített adatokat, a hivatkozott szakvéleményből és abból, hogy a vádlott üzletvezetőként dolgozik, valószínűtlen, hogy egyébként orvosi iratokkal nem dokumentált pánikbetegsége őt a rendszeres munkavégzésben akadályozná. Utólagos orvosszakértői vizsgálatától a jelen ügyben értékelendő körülmény nem várható.

Ezért - V.r. vádlott tekintetében egyetértve az elsőfokú bírósággal - a másodfokú bíróság is elutasította a bizonyítási indítványokat, mivel irreleváns dolgokra bizonyítás felvétele szükségtelen.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével alapvetően helytálló történeti tényállást állapított meg, amely azonban hiányos volt. Ez a részbeni megalapozatlanság az ügy érdemére nem hatott ki, így a fellebbezési eljárás keretében korrigálható volt. Ennek kiküszöbölése érdekében az ítélőtábla a Be. 352.

§ (1) bekezdésének a/ pontja szerint a rendelkezésére álló iratok tartalma alapján a történeti tényállásban írtakat az alábbiak szerint egészítette ki, illetve pontosította:

- A tényállásból mellőzi a forgalmazási típusú kábítószer-értékesítésekben megjelölt, le nem foglalt kábítószeresek pontos mennyiségének és hatóanyag-tartalmának megállapítását azzal, hogy ezeket a határozat indokolásába emeli át.

A le nem foglalt kábítószeresek hatóanyag-tartalmával kapcsolatban a tényállásban azt állapítja meg, hogy együttes hatóanyag-tartalmuk meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát.

- Mellőzi a tényállásból annak megállapítását, hogy a fent megjelölt kábítószeresek átadásra kerültek, ehelyett azt állapítja meg, hogy az előbb megjelölt mennyiségek megrendelt kábítószeresekre vonatkoztak, de azok átadásának megkísérlésére sem került sor.

- A I.r. és VII.r. vádlottaknál az általuk elfogyasztott kábítószerként megjelölt kábítószeresekkel kapcsolatban a tényállást azzal egészíti ki, hogy e vádlottak a megjelölt hatóanyag-tartalmú kábítószeres a fogyasztás előtt ténylegesen birtokolták.

A 4./ tényállási pontban lefoglalt marihuana hatóanyag-tartalma meghaladta a csekély mennyiség felső határát, de nem érte el, csupán megközelítette a jelentős mennyiség alsó határát.

A vádlottak személyi körülményeinek az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett megváltozása miatt az ítélet az alábbiak szerint szorult kiegészítésre:

I.r. vádlott munkahelye megváltozott, a Kft-nél autómosó és gumiszerelő, havi 70.915 forint nettó keresettel. A személygépkocsira felvett kölcsönét visszafizette, a járművet időközben értékesítette.

A II.r. vádlott élettársa két kiskorú gyermekéről gondoskodik, jelenleg is a Vállalkozási Főiskola hallgatója, emellett egy vendéglátóipari egység üzemeltetéséből a kft ügyvezetőjeként havi 150.000 forintos jövedelemre tesz szert.

A III.r. vádlott munkahelye megváltozott, Csolnokon egy panzió üzletvezetője, s ebből származó havi jövedelme: 180.000 forint, 20 hónapos kisfiát tartja el.

A Pest Megyei Főügyészség NF. 3801/2009. számú vádirata alapján a Környéki Törvényszéken B.126/2010. számon ellene folyamatban lévő eljárásban III.r. vádlottat azzal vádolják, hogy 2008. decembere és 2009. márciusa között jelentős hatóanyag-tartalmú ecstasy tablettával kereskedett (Btk.282/A § (1) és (3) bek.) - ugyanakkor fogyasztási típusú cselekmény nem képezi a vád tárgyát.

A IV.r. vádlott jelenleg egy klíma-légtechnikai kft-nél vezető-helyettes. Havi keresete 80.000 forint és ugyanennyi juttatást kap tulajdonosi minőségéért.

Folyamatos kórházi kezelés alatt álló édesanyjuknak a Pomázi Gyámhivatal által kirendelt gondnoka.

V.r. vádlottat a CC Gyámhivatal skizofrén nagymamája gondnokául rendelte ki.

VII.r. vádlott egy őrző-védő cégnél csoportvezető, ahol a biztonsági őröket ellenőriz, ebből származó havi jövedelme 108.000 forint. Emellett egy hulladék-kereskedéssel foglalkozó vállalkozás beindítását tervezi.

A fenti kiegészítéssel a tényállás minden tekintetben megalapozottá vált és alkalmas arra, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozat arra alapozza.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokat egymással egybevetette, helytállóan állapította meg, hogy a titkos információgyűjtés eredményeként lehallgatott telefonbeszélgetések tartalma törvényes bizonyítási eszközként értékelhető. Annak ellenére, hogy különös gonddal vizsgálta e beszélgetések valóságtartalmát, s a titkos információgyűjtés eredményét olyannak tekintette, amely önmagában is alkalmas a vádirati tényállás teljeskörű bizonyítására, -nem rögzítette kellő részletességgel a lehallgatott beszélgetések tartalmát, s ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettségét is hiányosan teljesítette.

Kellőképpen nem indokolta meg az elsőfokú bíróság, hogy a titkos információgyűjtés keretében lehallgatott telefonbeszélgetésekből, - amely rendeltetése bűnüldözési célzatú volna, elsődlegesen, hogy a későbbiekben a tiltott szert a hatóság lefoglalhassa,- bizonyossággal egyes kábítószerfajták miként azonosíthatók és hatóanyag-tartalmuk hogyan határozható meg.

A hivatkozott telefonbeszélgetésekben a vádlottak a közöttük forgalmazott dolgot nem hivatalos neveiken nevezték, amire egyrészt a hétköznapi szóhasználat a magyarázat, másrészt éppen a dolog tilalmazott volta miatt használtak szlengből kölcsönzött, vagy csak általuk e célra igénybe vett, más jelentéstartalmú szavakat. A beszélgetésekben szereplő szavaknak (cipő, karika, felni, felnicicu, kicsi, pici, picifigura, kerek, hosszú, csaj, vinya, papír, papírusz, ülőke, olvasnivaló, ponty, keszeg, izé, Avon-termék, hajfesték) nincs hivatalos értelmezésük, ugyanaz a kifejezés más közegben, eltérő dolgok megjelölésére is alkalmas lehet, ebből adódóan az a rendőri értelmezés (nyomozati iratok I. kötet 99-139. oldal), amely a szóban forgó szereket túlnyomórészt ecstasy tablettaként illetve marihuánaként azonosítja, sem autentikusnak, sem egyértelműnek nem tekinthető.

A „virágnyelven” folytatott beszélgetésekből azonban egyértelmű következtetés vonható arra, hogy a vádlottak között forgalomba hozatal céljából, nagyobb mennyiségű kábítószer megrendelése történt. Emiatt a telefonbeszélgetésben említett kábítószerek hatóanyag-tartalmára bírói bizonyossággal következtetni nem lehet, s ez a körülmény a Be. 4.§ (2) bekezdése értelmében, mint kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a vádlottak terhére. A megrendelés ténye a kábítószerek célba juttatására, azok tényleges átadására nézve ugyan nem adott támpontot, de a szóban forgó mennyiségek annak megállapításához kellő alappal

szolgáltak, hogy a kábítószeres együttes hatóanyag-tartalma meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát.

A lefoglalt marihuána méréssel megállapított hatóanyag-tartalma olyan különös szakértelmet igénylő kérdés, amellyel kapcsolatban a bíróság nem bírálhatja felül a szakértő által tett megállapításokat, s ha a rendelkezésére álló szakvéleményt aggályosnak ítéli, illetve a szakértőtől kért felvilágosítás vagy a szakvélemény kiegészítése nem vezet eredményre, más szakértő bevonása iránt kell intézkednie. (Be. 111.§ (1) bek.)

A jelen eljárás nyomozati és tárgyalási szakában az igazságügyi vegyész szakértő által adott szakvélemények nem tekinthetők aggályosnak.

A lefoglalást követően, 2005. november 30-án a kábítószer szakértői vizsgálatát megelőzően a szakértő úgy nyilatkozott, hogy a növényi ágvégződéses delta-9-THC-t tartalmaznak, amely hatóanyag-tartalmát a feketepiaci kábítószeres szakértői vizsgálata során kimutatott leggyakoribb előfordulás alapulvételével becsülte meg. (nyomozati iratok III. kötet 565. oldal)

A 2006. február 28. napján előterjesztett 7000/5282/2005., 7000-272/2006. számú szakvéleményben a lefoglalt marihuána vizsgálatát követően 21,258 gramm delta-9-THC tartalmat állapított meg, amely (korrekcióval) a jelentős hatóanyag-tartalom alsó határát csak 6 %-kal haladja meg. (nyomozati iratok III. kötet 569-571. oldal)

A 2006. június 6. napján adott 7000/5282/2005. számú szakvélemény a korábbi vizsgálat módszeréről, valamint a nedvességtartalomnak a hatóanyag-tartalom meghatározásában játszott szerepéről szólt. (nyomozati iratok III. kötet 587-588. oldal)

S végül a 2006. november 6. napján kelt, 7000-272/3/2006. számú kiegészítő szakvéleményben azt emelte ki a szakértő, hogy a 2005. november 29. napján lefoglalt marihuána folyadék-kromatográfiás vizsgálatára csak 2006. február 15. napján került sor, s a kábítószer delta-9-THC tartalma a lefoglalás és a mennyiségi meghatározás között változhatott, a lefoglalás időpontjában mérhető pontos delta-9-THC tartalom utólag nem állapítható meg és az sem zárható ki, hogy a vizsgálatkor mért értéknél alacsonyabb volt, azaz nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát. (nyomozati iratok III. kötet 600-601. oldal)

A szakértő a 2010. április 21-i tárgyalási meghallgatásakor a fentieket változatlanul fenntartotta (152./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2-4. oldalai)

Az elsőfokú ítélet 17. oldalának első bekezdésében írtakkal ellentétben tehát a szakvéleményben meghatározott értékek tényleges eltérést nem mutatnak, mivel a 23 grammól a lehetséges 1,743 gramm eltérés levonásával a hatóanyag-tartalom: 21,26 gramm.

Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint a lefoglalt kábítószer tényleges hatóanyag-tartalmát a bíróság a megalapozottnak elfogadott vegyészszakértői szakvéleményre alapozza. A jelen esetben azonban a lefoglalástól a szakértői vizsgálatig két és fél hónap telt el, s az eltelt idő alatt a marihuánában végbement természetes folyamatok következtében a mérés eredménye nem a kábítószer lefoglaláskori, hanem a vizsgálat időpontjában fennállott hatóanyag-tartalmát tükrözte. Szakértői módszerrel a lefoglaláskori hatóanyag-tartalom nem határozható

meg, s az akár a jelentős hatóanyag-tartalom alsó határánál alacsonyabb is lehet. Ezt a bizonytalanságot (a Be. 4.§ (2) bekezdése szerint) a vádlottak javára kellett értékelni, ekként a 4./ tényállási pont kapcsán lefoglalt marihuána tekintetében bizonyossággal csak azt lehet megállapítani, hogy annak tiszta delta-9-THC tartalma meghaladta ugyan a csekély mennyiség felső határát, de a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal a védelmi indítvánnyal, amely a lefoglalt marihuána tényleges hatóanyag-tartalmával kapcsolatban az elbíráláskor hatályos törvényt látta alkalmazandónak.

A Btké. 23.§ b/ pontja az elsőfokú ítélet meghozatalát követően, 2012. január hó 1. napján módosult. A jelenleg is hatályos szabály szerint tetrahidro-kannabinol (THC) esetén a kábítószer akkor csekély mennyiségű, ha a tiszta és savformában jelentkező THC-tartalom (totál-THC) a 6 gramm mennyiséget nem haladja meg.

A csekély hatóanyag-tartalom felső határa szempontjából irányadó 6 grammos érték kizárólag a 2012. január 1-je óta hatályos jogszabály alapján végzett totál THC-tartalom mérésen alapuló szakvélemények esetében alkalmazható. A szakértőknek 2011. december hó 31. napjáig a jogszabály csak a tiszta tetrahidro-kannabinol (THC) tartalom vizsgálatát írta elő, s ennek megfelelően a marihuána THC-savtartalmát korábban nem is vizsgálták. A THC-savtartalom mind a zöld, mind a légszáraz anyagban jelen van és mérhető. Az idő múlásával egy természetes folyamat következtében a THC-savtartalomban lévő hatóanyag is THC-vé alakul át. Egy lefoglalt kábítószer hatóanyag-tartalmának a vizsgálata utólag is elrendelhető, ennek eredménye azonban előre nem látható. A később elrendelt teljes hatóanyag-tartalom vizsgálata alapján sem lehet visszakövetkeztetni arra, hogy lefoglaláskor mennyi volt az anyag tényleges totál THC-tartalma. A kifejtettekből adódóan a jelenleg hatályos szabály nem jelent a vádlottakra kedvezőbb elbírálást, s nem vehető figyelembe azokban az ügyekben, amelyekben a szakértők nem totál-THC tartalmat mértek, hanem csak a tiszta THC-tartalomra folytattak vizsgálatot. A fentiek szerint a lefoglalt marihuána hatóanyag-tartalmának átszámolására semmilyen indok nem merült fel.

Az elsőfokú bíróság számot adott a bizonyítékok értékeléséről, ennek során téves logikai következtetés nem volt tetten érhető. A bizonyítékok okszerű mérlegelésével bírói bizonyossággal megállapított és kellő részletességgel megindokolt tényállás felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs mód, ezért az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi perorvoslatok eredményre nem vezethettek.

Az irányadó és megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére, s az elkövetéskor hatályos Btk szabályait alkalmazva helyesen állapította meg, hogy a terhükre rótt forgalmazói típusú magatartással megvalósított közegészség elleni bűncselekményeket I.r., II.r., III.r. és VII.r. kerekedéssel, míg IV.r. és V.r. vádlottak forgalomba hozatallal valósították meg, tévedett azonban, amikor valamennyiük cselekményét a jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés Btk. 282/A § (1)

bekezdésébe ütköző, de (3) bekezdése szerint minősülő bűncselekmény befejezett alakzataként értékelte.

A cselekmény befejezettségére levont következtetés IV.r. és V.r. vádlottak tekintetében helytálló, akik 4./ tényállási pont szerinti cselekménye azonban a tényállás megváltozása folytán - mivel jelentős hatóanyag-tartalom nem állapítható meg,- a Btk. 282/A § (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés bűntettének alapesetét meríti ki.

III.r. vádlott 3-4./ tényállási pontbeli és VII.r. vádlott 1./ tényállási pont szerinti cselekményéből azonban még arra sem vonható megalapozott következtetés, hogy a bűncselekmény kísérleti szakba került volna.

Bizonyos - a társadalomra különösen nagy veszélyt jelentő - bűncselekmények esetén a törvény már az előkészületi magatartást is büntetni rendeli. A Btk. 282/A § (4) bekezdése azonban nem határozza meg, mikor valósul meg az ott írtak szerinti bűncselekmény előkészülete. Erre csak a Btk. 18. §-ában írtak tartalmazzak rendelkezést, amelynek (1) bekezdése szerint előkészületet az követ el, aki a bűncselekmény elkövetése céljából az ezt könnyítő feltételeket biztosítja, az elkövetésre felhív, ajánlkozik, vállalkozik vagy a közös elkövetésben megállapodik. Az előkészület tehát a szándékos bűncselekmények egy részének az a szakasza, ami már az elkövetésre való belső akarat-elhatározáson túlmutat, de a különös részi törvényi tényállási elem megvalósítása még nem kezdődik meg. Az előkészület mindig célzatos magatartás. Sem a gondatlan, sem a szándékon túli eredményességű, avagy a szoros értelemben vett vegyes bűnösségű cselekményeknek (Btk. 15. §) nincs előkészületi szakaszuk.

A bűncselekmény elkövetéséhez szükséges, vagy ezt könnyítő feltételek biztosítása viszonylag széles cselekménykör. Az elkövetésre felhívást meg kell különböztetni a felbujtástól. Ahol a törvény az előkészületet büntetni rendeli, ott a felhívás valójában felbujtás-szerű magatartás, amely csak akkor minősül előkészületnek, ha a cselekmény megreked ebben a fázisban. Az elkövetésre ajánlkozások általában az értendő, hogy más személyben fogalmazódik meg az elkövetésre vonatkozó akarat-elhatározás, és e cselekmény - esetleg közös - elkövetését erre vonatkozó felkérés nélkül kezdeményezően vállalja magára az ajánlkozó. Ha pedig a más által az elkövetésre való felhívás teljesítését fogadja el a terhelt, akkor vállalkozás jön létre. Előkészület miatt büntetőjogi felelősség megállapításának akkor van helye, ha az elkövetésre felhívás, illetve közös elkövetésben megállapodás konkrét és közvetlen. Ennek vizsgálata a büntetőeljárásban nem mellőzhető. (BH 2006/40.)

A Btk. 18.§ (2) bekezdése előkészület esetére több büntethetőséget kizáró okot tartalmaz: így a döntően belső elhatározáson alapuló önkéntes elállást, a felhívás, ajánlkozás, vállalkozás kifejezett visszavonását, vagy a többi résztvevőnek az elkövetésben való elállásra történő rábírását valamint az előkészület feljelentését a hatóságnál, mindhárom esetben feltéve, hogy a bűncselekmény végrehajtásának megkezdése elmarad.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy III.r. és VII.r. vádlottak forgalmazói típusú cselekménye a bűncselekményt nem juttatta kísérleti stádiumba, - mert önmagukban a telefonbeszélgetések nem bizonyítják, hogy a forgalomba hozatalt akár megkísérelték volna - ekként előkészületként értékelendő, amelynél büntetethőséget kizáró ok nem áll fenn. Ezért a Fővárosi Ítéltábla III.r. vádlott 3-4./ tényállási pontbeli, illetve és VII.r. vádlott 1./ tényállási pont szerinti cselekményét a Btk. 282/A § (4) bekezdés b/ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntette előkészületének minősítette.

III.r. vádlottnál felbujtói bűnrészesség azért nem állapítható meg, mert az egyébként is kábítószeres kereskedésével foglalkozó I.r. vádlottban nem ő ébresztett szándékot ilyen bűncselekmény elkövetése iránt, csupán a terhelt már meglévő szándékát erősítette.

E vádlott párhuzamos eljárásban történt jogerős elítélése a jelen eljárás tárgyát képező kábítószerrel visszaéléssel természetes egységet nem képez, így res iudicatát sem eredményez, mivel csupán fogyasztói típusú magatartás miatt marasztalták el, míg a jelen ügyben kizárólag forgalmazói típusú elkövetés képezi vád tárgyát.

I.r. és II.r. vádlottak forgalmazási típusú cselekményeinél a jelentős mennyiségre elkövetés helyálló, mivel a lefoglalt kábítószer önmagában - a megrendelt kábítószeres nélkül is - megközelíti a minősítéshez megkívánt mértéket, azonban a kereskedelemre szánt kábítószerből csak a lefoglalt, a jelentős hatóanyag-tartalmat megközelítő marihuána megszerzése állapítható meg. Emiatt a súlyosabb minősítést megalapozó bűncselekménynek csupán a kísérlete róható fel a vádlottaknak. I.r. vádlottnak a tényállás 1-5./ tényállási pontban írt, illetve II.r. vádlott 2./ és 4./ tényállási pontok szerinti cselekvősége a Btk. 282/A § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő kábítószerrel visszaélés büntetendők a Btk. 16.§-ában írt kísérlete, amelybe mindkettőjükénél beolvad az előkészületi magatartás.

A hatályos Btk. és a 1/2007. Büntető jogegységi határozat értelmében a kábítószer fogyasztása a megszerzés illetve tartás révén büntetendő cselekmény, ezért az elfogyasztott kábítószeres birtokba vételével kiegészített tényállás alapján I.r. vádlott (1./tényállási pont) és VII.r. vádlott (6./ tényállási pont) fogyasztói típusú elkövetési magatartása tekintetében az elsőfokú bíróság bűnösséget kimondó rendelkezése és a cselekmény a Btk. 282. § (1) bekezdésébe ütköző, de az (5) bekezdés a/ pontja szerinti kábítószerrel visszaélés vétségekénti minősítése helyes.

A bűnösnek kimondott vádlottaknál a büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az általa túlnyomórészt helyesen feltárt büntetés kiszabási tényezők alapján helyesen szabott ki a fellebbezéssel érintett vádlottakkal szemben végrehajtandó szabadságvesztést és közügyektől eltiltást.

A súlyosítóként értékelt bűnösségi tényezők közül azonban mellőzni kellett a cselekmény kiemelkedő társadalomra veszélyességére tett utalást, mivel azt a

jogalkotó a bűncselekmény büntetési tételében juttatja kifejezésre, ugyanakkor mindegyik vádlott esetében további enyhítő körülményként kellett figyelembe venni az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett időmúlást, valamint I.r. és II.r. vádlottaknál, hogy két-két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodnak, III.r. vádlottnál esetében pedig egy kiskorú gyermekes voltát.

Ugyancsak további enyhítő hatású bűnösségi tényező volt I.r. és II.r. vádlottak javára, hogy cselekményük kísérleti szakban rekedt.

III.r. vádlott tekintetében a büntetlen előélet nyomatékát rontja le, hogy két - ugyancsak közegészség elleni bűncselekmény miatt - ellene folyó büntetőeljárás hatálya alatt állt a vádbeli időben, - a jelen ügyben vád tárgyát képező cselekmény elkövetését követő elítélése azonban nem értékelhető súlyosítóként.

A cselekmények eltérő minősülése miatt a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések eltúlzottak, ezért a belső arányosság megtartása mellett azt a másodfokú bíróság valamennyi vádlottnál enyhítette.

Az I.r. és II.r. vádlottak esetében nem hagyható figyelmen kívül, hogy a jelentős hatóanyag-tartalom az alsó határhoz közelít, azaz más ügyekhez viszonyítva alacsonyabb. A büntetés kiszabásánál a bíróságnak a kábítószerrel visszaélés esetében a jelentős mennyiségen túl is értékelnie kell ezt a körülményt akként, hogy a törvény szigorát akkor indokolt alkalmazni, ha a hatóanyag-tartalom a minősítésnél irányadó határt jelentősen meghaladja. A jelen esetben a vádlottaknál a hatóanyag-tartalom az alsó tartományban van, s a kísérletre tekintettel a büntetés tétel alsó határa szerinti büntetés sem áll arányban az elkövetett cselekménnyel. Ezért I.r. és II.r. vádlottaknál a másodfokú bíróság a Btk. 87.§ (2) bekezdés b/ pontját alkalmazva szabott ki büntetést, úgy, hogy az enyhítő szakaszt a II.r. vádlottnál kimerítette, míg I.r. vádlott esetében a halmazati büntetésre tekintettel az így kiszabható büntetést kevéssel meghaladó főbüntetést alkalmazott.

III.r. és VII.r. vádlottakkal szemben a megváltozott - öt évig terjedő - büntetési tételkeretben szabott ki büntetést, amelynek mértékét III.r. vádlottnál a terhére rótt súlyosítók nagyobb nyomatéka miatt két évben, határozta meg, míg VII.r. vádlottal szemben - változatlanul halmazati büntetésül - egy évi tartamú főbüntetést alkalmazott.

IV.r. és V.r. vádlottaknál cselekményük minősítésének megváltoztatása ugyancsak enyhébb büntetési tételt eredményezett, az enyhítő körülmények számára és nyomatékára figyelemmel a másodfokú bíróság esetükben is indokoltnak találta enyhítő rendelkezés alkalmazását, ezért a Btk. 87.§ (2) bekezdés c/ pontja felhívásával mindkettőjük főbüntetését egy év hat hónapra leszállította.

A szabadságvesztés mértékének megváltozása valamennyi fellebbezéssel érintett vádlottnál enyhébb büntetés-végrehajtási fokozatot, fegyház helyett a Btk. 43.§ a/ pontja szerinti börtönt eredményezett.

Ezzel együtt az ítélet tábla úgy találta, hogy vádlottakkal szemben mellékbüntetésül közügyektől eltiltás alkalmazása indokolt, amelynek mértéke törvényes és a főbüntetés tartamának enyhítése ellenére is arányban áll a szabadságvesztésekkel. Az elsőfokú bíróság a lefoglalt, telefonhasználathoz kapcsolódó bűnjeltárgyak, valamint a bevételezett pénzösszeg elkobzásáról rendelkezett.

A határozat rendelkezése és indokolása egymástól eltérőek, mivel a bíróság ítéletének 27. oldalán az ügyben lefoglalt kábítószer Btk. 77.§ (1) bek. d/ pontja szerinti elkobzásáról és egyéb bűnjelek lefoglalásának feloldásáról és kiadásáról szól, a Be. 155.§ (1) és (2) bekezdésére utalva, - ugyanakkor a pénzösszeg vonatkozásában a Btk. 77/B § (1) bek. a/ pontja szerint vagyoneklobzásra hivatkozik.

Ez részben téves, mivel az ügydöntő határozat meghozatalakor kábítószer tekintetében az elsőfokú bíróságnak nem kellett rendelkeznie, másfelől nem felel meg az anyagi jog szabályainak.

A lefoglalt négy műanyag tokot és hét darab különféle SIM-kártyát a vádlottak az egymás közti kommunikáció során használták, e tárgyak egyike sem tekinthető azonban a bűncselekmény eszközének, sem olyanak, amelyekre a bűncselekményt elkövették, ezért a Btk. 77.§-a alapján elkobzásuknak nem volt helye. E tárgyak lefoglalását a másodfokú bíróság a Be. 155.§ (1) bekezdése szerint megszüntette és azokat a (2) bekezdés alapján a tulajdonosaiknak rendelte kiadni.

Ugyanakkor a IV.r. vádlottól lefoglalt pénzzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett arra, hogy az kábítószer ellenértékeként került a terhelthez. Mivel a vádlott édesanyja által aznap pénzintézetből felvett (rendőri jelentéssel alátámasztott) pénzösszeghez képest annak nagysága eltérő volt, továbbá lakáson belüli feltalálási helye és tárolásának módja egyaránt azt támasztja alá, hogy a lefoglalt mennyiségű marihuána feketepiaci árának felelt meg. Ezért az indokolásban -helyes törvényhely felhívásával, - helytállóan mondta ki az elsőfokú bíróság, hogy arra vagyoneklobzást kell elrendelni. Ezért a másodfokú bíróság a határozat rendelkező részét úgy változtatta meg, hogy összhangba kerüljön az elsőfokú ítélet indokolásával.

Az elsőfokú bíróságnak az eljárás során felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése szerint a felmerült költség egy részét a vádlottaknak kell megfizetniük, míg további része az állam terhén marad. Az a bűnügyi költség, amelyről együttesen rendelkezett a bíróság, összegszerűségében sem felel meg a két nyomozati eljárás és az elsőfokú bírósági eljárás során ténylegesen keletkezett bűnügyi költségnek.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság semmilyen indokát nem adta annak, hogy mely részében mentesítette a vádlottakat a bűnügyi költség viselése alól, illetve milyen alapon kötelezte őket külön-külön, illetve egyetemlegesen a bűnügyi költség megfizetésére. E tekintetben az elsőfokú bíróság határozata felülbírálatra alkalmatlannak bizonyult, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a Be. 578.§-a szerinti különleges eljárás lefolytatására utasította.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, ezért az ítéltábla - fenti a Be. 372.§ (1) bekezdésében írt változtatást meghaladóan - egyebekben az elsőfokú ítéletet I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú határozat rendelkező részében nyilvánvaló elírás folytán pontatlanul rögzített személyi adatokat - így III.r. és VII.r. vádlottak anyja nevét - a másodfokú bíróság helyesbítette.

Budapest, 2012. évi október hó 11. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Sebe Mária s.k.	Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Pest Megyei Bíróság 2011. január 21. napján kelt 24.B.13/2007/211. számú ítélete I.r., II.r, III.r., IV.r., V.r. és VII.r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.178/2011/12. számú ítéletével 2012. évi október hó 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. évi október hó 11. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő